

Згодна з умовамі нашага творчага конкурсу, прыём «проб п'яра» ад юных і маладых няштатных аўтараў завершаны. Пакуль у рэдакцыі разглядаюцца апошнія паступіўшыя па часе работы (а па нязменнай ужо шматгадовай традыцыі некаторыя з пачаткоўцаў адправілі іх ледзьве не ў самы апошні тэрмін), «Чырвонка. Чырвоная змена» працягвае друкаваць найлепшыя матэрыялы, што былі дасланыя раней. Канчатковыя вынікі конкурсу будучы падведзены пазней, тады ж мы назавём і імёны пераможцаў. Таму сачыце за дадаткам! Пакуль жа хочам павіншаваць усіх удзельнікаў нашага творчага спаборніцтва. Спадзяёмся, што і навічкі-дэбютанты, і сталыя ўдзельнікі конкурсу, якія бяруць у ім удзел на працягу апошніх двух-трох гадоў, атрымалі для сябе карысны досвед, а хто збіраецца паступаць на факультэт журналістыкі — умацаваліся ва ўласным выбары, паспытаўшы прафесійнага «хлеба» на нашай імправізаванай «кухні», пляцоўцы для самавыяўлення беларускамоўных маладых творцаў пад назвай «Я — малады. І мне не ўсё роўна!»

Сусвет дзяўчыны з ружовымі валасамі

Вось як бывае: ты ходзіш у школу і нават не падзраеш, што зусім побач вучацца крэатыўныя і творчыя равеснікі. Вучаніцу адзінацатага класа маладзечанскай СШ № 2 Анастасію Васілеўскую я заўважыла зусім нядаўна. Маю ўвагу прыцягнуў не столькі ярка-ружовы колер валасоў дзяўчыны, колькі яе цікаўны і ўпэўнены позірк.

Здаецца, што навуку і мастацтва цяжка сумясціць. Але мая сённяшняя гераіня разбурыла гэты стэрэатып, атрымаўшы другое месца ў рэспубліканскім конкурсе дзіцячых малюнкаў «ПРОнавуку». У намінацыі «Касмічнае падарожжа» журы высока ацаніла Насціну работу, выкананую ў графічным стылі. А прапанавала паўдзельнічаць у конкурсе настаўніца матэматыкі, якая даведалася аб незвычайным таленце сваёй вучаніцы.

Маляваннем Насця захапляецца ўжо дзевяць гадоў. У дзяцінстве галоўнымі персанажамі ўвесь час былі лялькі. Малявала вельмі шмат і літаральна на ўсім, да чаго магла дацягнуцца, таму бацькі вырашылі аддаць дачку ў мастацкую школу.

— Маляванне дапамагае аддаць эмоцыям і пачуццям, а яшчэ гэта выдатны спосаб пераносіць уражанні на паперу, — з захаплен-

нем раскавае дзяўчына. — А на творчасць мяне натхняюць работы фатографіаў, такіх як Томас Хепкер і Гары Груер. У асноўным усе мае малюнкi выкананы ў стылі графікі і рэалізму.

Кажуць, што таленавіты чалавек таленавіты ва ўсім. Вось і Насця не выключэнне. Акрамя малявання яна захапляецца харэаграфіяй, з'яўляецца ўдзельніцай розных танцавальных конкурсаў і фестывалю. Перавагу дзяўчына аддае такім папуляр-

ным кірункам, як Hip Hop і Techno.

Таксама Насця вучыцца ў музычнай школе, іграе на двух інструментах: гітары і ўкулеле (гэта маленькая гавайская гітара). Са слоў дзяўчыны, незвычайнае гучанне апошняй з'яўляецца выдатным сродкам ад стрэсу і стомленасці, паляпшае настрой, і без гэтага атрыбута не абыходзіцца ні адна вечарынка.

Яшчэ Анастасія імкнецца перадаць свой унутраны свет, складаючы вершы і апавяданні. У дзевятым класе стала пераможцай раённага конкурсу «Слова — маладым» у намінацыі «Гэта мяне хвалюе».

— Ужо тады я цікавілася сацыялогіяй і ўзаемаадносiнамі паміж людзьмі, — прыгадвае Насця. — А цяпер мяне гэта яшчэ больш хвалюе, бо я стала дарослай, і некаторыя мае погляды на жыццё змяніліся.

Адзінаццацікласніца марыць стаць архітэктарам.

— Я б хацела спраектаваць вялізныя будынкi ў стылі рацыяналізму: арт-прасторы, бібліятэкі, бізнес-цэнтры, — дзеліцца суразмоўніца.

Цяпер яна не толькі актыўна малюе, распрацоўвае харэаграфію, але і старанна рыхтуецца да выпускных іспытаў. Школьніца ўдала сумяшчае хобі і вучобу, а веды засвойвае хутка і лёгка.

○ ПРА АЎТАРА

— Я хачу стаць журналістам, — сказала пра сябе Карына, якой нядаўна споўнілася 16 гадоў. — Асноўныя крытэрыі ў выбары будучай прафесіі — цікаўнасць і камунікабельнасць. Мне падабаецца кантактаваць з людзьмі, даведвацца пра іх інтарэсы, звычкі, густы і мары. Таму ў мяне і не зусім звычайнае хобі — посткросінг (абмен паштоўкамі). Дзякуючы гэтаму захапленню я знайшла сяброў у розных кутках свету, напрыклад, у Паўночна-Афрыканскай Рэспубліцы, Балгарыі, Германіі. У мяне вялікія планы, а найбліжэйшыя з іх — паступленне на факультэт журналістыкі. Для дасягнення гэтай мары я прыкладаю намаганні ўжо цяпер.

— Адзінае, чаго мне не хапае, гэта большай свабоды для творчасці і рэалізацыі ўсіх праектаў, якія прыходзяць у галаву. Ну, і колькасці гадзін у сутках, іх занадта мала для мяне, — жартуе дзяўчына.

Мне спадабалася яе мэтанакіраванасць. Яна ўжо шмат чаго дамаглася, але пастаянна ставіць перад сабой усё новыя задачы. У найбліжэйшай будучыні Анастасія Васілеўская плануе паступіць ва ўніверсітэт, адкрыць персанальную выстаўку і перамагчы на чэмпіянаце па танцах «BIZON» у Мінску.

Карына МІКЛУШЫС,
вучаніца 10 класа СШ № 2
г. Маладзечна.

Музыка — яе «цудоўнае далёка»...

Арына Воляк — вучаніца адзінацатага класа сталічнай гімназіі-каледжа мастацтваў імя І. Ахрэмчыка па класе харавога дырыжыравання — марыць, вядома, пра сцэну. «Я планую сваё жыццё звязаць з музыкай, — кажа дзяўчына. — Хачу паступаць на опернага вакаліста». Яе куміры — Ганна Нятрэбка і Ала Пугачова. Апроч таго, Арына ведае некалькі моў, шмат падарожнічае і захапляецца фатографіяй.

Каледж дзяўчына лічыць не проста ўстановай адукацыі, а сям'ёй, дзе кожны настаўнік мае свой адменны падыход да вучняў і з'яўляецца для іх не толькі педагогам, але і сябрам. У такім месцы немагчыма не прасякнуцца любоўю да музыкі.

— У нас часта праходзяць «капуснікі», для якіх мы рыхтуем выступленні, — раскавае Арына. — Апошні, у якім брала ўдзел, быў прысвечаны Дню ўсіх закаханых. Я і мае аднакласнікі ўзялі інструменты і прыдумалі сцэнка, музычныя нумары. Падчас такога вечара можа нават атрымацца якая-небудзь новая песня. Мы адна сям'я.

Любоў да музыкі ў Арыны прачнулася рана. «Мама раскавала, што першым маім гукам была нейкая нота, але я вельмі сумняваюся, што гэта праўда», — кажа дзяўчына. На яе вельмі паўплываў дзядуля, які вадзіў унучку па вёсцы, заводзіў у хаты да суседзяў і прасіў выканаць песню ці раскаваць верш. За гэта юная артыстка атрымлівала цукеркі. У тры-чатыры гады ведала амаль усе песні, якія спявалі дарослыя.

— Як трапіла ў оперны тэатр? Гэта вельмі цікавая гісторыя. Была на вяселлі свайго брата, а дзяўчына, з якой ён жаніўся, хадзіла ў дзіцячую студыю пры тэатры, вучылася там на вакалістку. Я спявала на гэтым вяселлі, а ўжо на наступны дзень мы з мамай паехалі на праслухоўванне ў тэатр. Нам раілі пачакаць год, аднак і я, і мама ўсведамлялі, што не зможам чакаць. І мяне праслухалі. Потым не толькі спявала разам з іншымі дзецьмі, але і выконвала сольныя нумары ў некаторых операх: партыю пастушка ў оперы Джакама Пучыні «Тоска» і невялікую арыю ў «Макбеце» Вердзі. Некалькі разоў сыходзіла са студыі з-за вялікай нагрукі ў каледжы, але ў выніку

вярнулася і не шкадую, — раскавае суразмоўніца.

Але тэатр оперы і балета — не адзінае месца, дзе выступае юная артыстка. Ужо ў 11 гадоў Арына выконвала невялікую ролю дзяўчынкі са сну ў пастаноўцы «Вестсайдская гісторыя» ў Беларускай музычным тэатры. У чэрвені 2016 года Арына брала ўдзел у канцэрце, які трансляваўся па тэлебачанні. Там было шмат беларускіх артыстаў: Алена Ланская, Аляксандр Ціхановіч, Ядвіга Паплаўская, Ксенія Сітнік і іншыя.

— У каледжы я спявала сола. Паглядзець на наш хор прыйшла дырыжор з кафедры харавога дырыжыравання Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі і сказала, што ёй патрэбна дзяўчынка для ўдзелу ў канцэрце. Наша хормайстар патэлефанавала мне: трэба тэрмінова спяваць. Папрасілі выканаць «Прыгожае далёка»... Пазней мне падаралі партнёра, хлопчыка з музычнай школы, з якім я і зараз падтрымліваю стасункі. Таксама ўдзельнічала ў зборным хоры, а гэта некалькі сотняў дзяцей з усёй краіны.

Было вельмі цікава папрацаваць з Інсай Бадзьякай, кіраўніком кафедры харавога дырыжыравання. Яна чалавек з характарам, спачатку нават страшна было. Работа на тэлебачанні была надзвычай складаная: табе ўвесь час кажуць глядзець у адну кропку, нельга паказваць лішнія эмоцыі. Было страшна і нязвыкла, але гэта велізарны досвед для мяне.

Бацькі ніколі не спрабавалі адгаварыць Арыну ад любімага занятку, разумеючы, як складана ёй будзе без музыкі. «Калі людзі лічаць, што музыка — пустое марнаванне часу, ім проста не трэба займацца гэтым. Многія бацькі спрабуюць адгаварыць дзяцей ад творчых прафесій, бо жадаюць усяго самага лепшага для іх. Проста трэба знайсці «кропкі судакранання». Ты павінен займацца тым, што табе сапраўды падабаецца».

Вакальнае мастацтва трывала «засяла» ў душы дзяўчыны і не збіраецца яе пакідаць.

Анастасія СУРЫНАВА,
вучаніца 10 «А» класа
гімназіі № 8 г. Мінска.

○ ПРА АЎТАРА

Анастасія вельмі любіць класічны і музычны тэатр, сама займаецца ўжо дзевяты год у тэатральнай студыі.

— Магчыма, таму я абрала гераіняй матэрыялу маю сяброўку і калегу Арыну, — раскавала 15-гадовая аўтарка. — У мяне было шмат варыянтаў будучай прафесіі: рэжысёр музычнага тэатра, урач, гід. Але зараз я скіраваная паступаць на журфак і спадзяюся, што гэта маё. У вольны час люблю гуляць з сябрамі, вывучаць новыя месцы ў родным горадзе, чытаць або глядзець фільмы. Мой упадабаны жанр — мюзіклы, асабліва бродвейская класіка.